

Inka Dowlasz

ODLOT

Sztuka pt. „Odłot” została specjalnie napisana dla programu Terapii Przez Sztukę Teatru Ludowego. Punktem wyjścia historii o dziewczynie, jej domu i koneksjach jest to, że nie może się ona notorycznie zmobilizować, żeby wyjść z domu do szkoły a na dodatek jest wplątana w jakąś podejrzaną znajomość. Typowe perypetie okresu dorastania mogą jednak przerodzić się w dramat nieudanego życia. W którym momencie bić na alarm? Jakich użyć środków? Jak poruszać się w tym czarno-białym narcystycznym świecie bohaterki, żeby ją zrozumieć i jej pomóc? W tle przedstawianych zdarzeń działa osobiwa postać. Postać ta jest rzeczywista w takim stopniu, w jakim rzeczywiste są nasze lęki i obawy. Nie widzimy lęku, nie widzimy naszych myśli jednak skutki decyzji zrodzonych pod ich wpływem... bywają dotkliwie namacalne.

Premiera październik 2001, Teatr Ludowy

Osoby:

Magda

Mama Magdy

Ojciec Magdy

Babcia Magdy

Gary

Ojciec Leon

Lustro (personifikacja strachu)

AKT I

Scena 1

Magda wchodzi, upewnia się, że nikt jej nie będzie podsłuchiwał. Bierze telefon. Dzwoni.

MAGDA

Halo, Gary...To ty? Możesz rozmawiać? Możesz? Powiedz, czy na pewno możesz. Mam ci coś ważnego do powiedzenia. Wiem, ale to naprawdę bardzo ważna sprawa. Mówiłeś, że o tej porze odprowadzają modły... Powiedz mu, że... co? Idzie?... No dobra... zadzwonisz?

Magda odkłada słuchawkę, staje przed lustrem. Wzdraga się na swój własny widok. Wrzeszczy. Wchodzi Mama Magdy

MAMA

Od rana stoisz przed lustrem. Jak już stoisz przed tym lustrem, to je przetrzyj. Nie widzisz, jakie jest brudne? Ramy też mogłabyś przetrzeć.

MAGDA

Kup mi bluzkę.

MAMA

Za co?

MAGDA

Czy ty nie rozumiesz, że nie mam w czym wyjść?

MAMA

Masz bardzo dużo bluzek, popatrz tylko na półkę w szafie, jaki tam porządek.

MAGDA

Chyba nie będę chodziła w jednej bluzce?!

MAMA

Mam zapłacić rachunek telefoniczny.

MAGDA

Nie musisz teraz płacić. Ja pójdę do pracy, zarobię, to ci oddam.

MAMA

Do ciebie można mówić jak do ściany.

MAGDA

Ty nie chcesz, żebym miała chłopaka. Worek po kartoflach mam na siebie włożyć?

MAMA

Psa nie potrafisz wyprowadzić, rybki ci zdechły.

MAGDA

Musisz mi kupić bluzkę.

MAMA

Nie.

MAGDA

Nie?

MAMA

Nie.

MAGDA

To ci potnę płaszcz.

Wybiega.

MAMA

Jesteś kompletną wariatką.

Podchodzi do lustra.

MAGDA

Masz.

MAMA

Coś ty narobiła?

MAGDA

Masz.

MAMA

Jesteś kompletną wariatką, powinnaś się leczyć. Jeżeli zostanę z tobą jeszcze minutę, spóźnię się do pracy. Masz zjeść śniadanie, zabrać kanapki i iść do szkoły. Jak wrócisz, to się policzymy.

Mama wychodzi. Magda zostaje sama, patrzy w lustro.

LUSTRO

I co, lepiej ci?

Pauza

LUSTRO

Jak ty wyglądasz?

LUSTRO

Jesteś wstrętna.

Pauza

LUSTRO

Jesteś do niczego.

Pauza

LUSTRO

A na dodatek nic nie umiesz.

Pauza

LUSTRO

Jak można kochać takie coś.

Magda usiłuje pozbiierać swoje książki i zeszyty....

LUSTRO

Wszyscy sobie jakoś radzą..

MAGDA

Bierze telefon, dzwoni

Gary...No i jak....Tak, proszę ojca, oczywiście, proszę ojca, ja tylko myślałam. Nie, nie...proszę go nie wołać...

Rzuca słuchawkę.

MAGDA

Dlaczego ja? Dlaczego tylko ja mam takie problemy?

LUSTRO

Bo jesteś ...

MAGDA

Powiedz mi coś miłego, Powiedz mi chociaż ten jeden jedyny raz...

LUSTRO

No, sama widzisz, jaka jesteś.

MAGDA

Ucieknę ci.

Magda usiłuje zebrać swoje rzeczy, lustro robi dokładnie to samo, Magda odwraca się patrzy.

LUSTRO

Spróbuj

MAGDA

Co ty robisz?

LUSTRO

Idę z tobą.

Staje w drzwiach, Magda usiłuje wypchnąć lustro

MAGDA

I tak to zrobię. Mam sposób.

LUSTRO

Spróbuj... spróbuj... spróbuj...

MAGDA

Powiedz, że on mnie kocha

LUSTRO

Kocha, nie kocha, kocha, nie kocha...

Jednak się nie może zdecydować, lub...nie może się odważyć na ten krok.

MAGDA

Waha się, sama nie rozumie, co ją powstrzymuje.

SCENA II

MAMA

Niesie siatkę z zakupami, przypomina jej się całe zajście z płaszczem, Magda leży na kanapie.

Co ty robisz w domu o tej porze?

podchodzi do lustra, poprawia włosy.

MAGDA

Nie było trzech ostatnich lekcji.

LUSTRO

Starzejesz się. Jesteś złą matką. Nie masz podejścia do własnego dziecka.

Budzi się z sennego otępienia, przypomina jej się poranek.

MAMA

Właściwie to lustro jest niepotrzebne. Mamy przecież lustro w łazience

MAGDA

Powieś jelenie na rykowisku, będzie pasował.

MAMA

Prosiłam cię, żebyś chociaż ziemniaki obrała i postawiła na gaz.

Z głębi mieszkania.

Uważam, że mnie powinnaś przeprosić.

Wchodzi ojciec. Rzuca na stół gazetę. Staje przed lustrem, poprawia włosy.

LUSTRO

Jesteś śmieszny.

OJCIEC

Zagląda do garnków.

Czy mogę liczyć na jeden ciepły posiłek?

MAMA

No, powiedzmy, że służba go przygotowała.

OJCIEC

Dwie baby w domu.

MAMA

Tylko nie „baby”, wiesz, że nie znoszę tego słowa!

Mama rusza do kuchni, będzie tak krążyć energicznie z wyrazem niezadowolenia na twarzy

OJCIEC

Czy wy możecie mi dać trochę spokoju? Miałem ciężki dzień.

MAGDA

Komu jest lekko, tato.

OJCIEC

Zakrywa się gazetą, tuż za nim staje Lustro w ludzkiej postaci.

LUSTRO

Spójrz prawdzie w oczy. Jesteś żałosny.

MAGDA

Tato...

OJCIEC

Umówmy się Magda, że jestem zajęty.

MAGDA

Tato... daj mi na bluzkę...

OJCIEC

Masz dużo bluzek.

MAGDA

Tato, daj mi na bluzkę...

OJCIEC

Daj mi święty spokój.

MAGDA

Tato... Daj mi na bluzkę.

OJCIEC

Zniecierpliwiony, właściwie to wytrącony z równowagi.

Ile?!

W tym samym momencie zjawia się mama z pociętym płaszczem.

MAMA

Pięknie. Pięknie. Pięknie!

OJCIEC

Co to? Weź to stąd

MAMA

Pocięła mi rano płaszcz, bo nie dałam jej na bluzkę.

OJCIEC.

Magda? Co to ma znaczyć? Może za chwilę mnie zabijesz, co? No powiedz, powiedz, za chwilę nas nie będzie, bo nie dostałaś na bluzkę?

MAGDA

Nienawidzę was, nienawidzę was. *Wybiega*

OJCIEC

krzyczy za nią Weź się lepiej do roboty. Ucz się.

MAMA

I co?

OJCIEC

W tym domu to tak zawsze.

MAMA

Co zawsze? wychodzi, podczas całej kłótni będzie krążyć tam i z powrotem.

LUSTRO

No i jak? Jesteś mężczyzną?

OJCIEC

Ona jest idiotką i histeryczką.

MAMA

Jak wszystko jest dobrze, to ukochana córeczka tatusia. A jak tylko coś...

OJCIEC

Daj mi spokój, bo naprawdę stracę cierpliwość

MAMA

Mój najlepszy płaszcz...

OJCIEC

Przecież to ja ci go kupiłem. Ona oszalała. Ja tego dłużej tolerować nie będę!

Z wielkim impetem otwiera gazetę, jakby tam oczekiwał inspiracji, co robić dalej.

MAMA

Staje przy swoim zlewie, słysząc strzelanie naczyń.

MAGDA.

Wpada między nich.

Oświadczam wam, że ja już nie pójdę do szkoły. Nigdy!

Ucieka do swojego pokoju.

OJCIEC

Masz, popatrz do czego doprowadziłaś.

MAMA

Ona to zrobi.

Milczenie.

OJCIEC

Wezwij swoją matkę, ona się z nią jakoś dogaduje.

MAMA

Będzie nam truć, że jej nie rozumiemy. Babcia ma fioła na jej punkcie, ona jej zupełnie nie zna.

OJCIEC

Albo sprowadzisz swoją matkę, albo ją zawlokę do psychiatry. Koniec.

Siada, zakrywa się gazetą

No, co tak stoisz?

Mama skuliła się nad tym swoim zlewem, płacze, ojcu zrobiło się przykro...

Nic tu już nie wystoisz. Idź.

MAMA

Idzie do zlewu, odkręca wodę, płacze?...może... słyhać stukanie naczyń.

SCENA 3

Magda dzwoni

MAGDA

To ty, Gary? Słuchaj, nie przychodź, babcia jest u mnie... Możesz jutro? Dlaczego nie?...Nie to nie, nie będę się prosić...

Rzuca słuchawkę. Zakłada na uszy słuchawki.

BABCIA

Kilkakrotnie pyta, czy Magda jest głodna, czy napije się herbaty?

MAGDA

*Ze słuchawkami na uszach, coraz głośniej:
Nie ma litości. Nie ma, nie ma litości. Itd.
Babcia nagle wysuwa się na czworakach,*

MAGDA

Babciu, co ty wyprawiasz?

BABCIA

Hau, hau, hau

MAGDA

Autentycznie przerażona.

Babciu. Proszę cię, babciu.

BABCIA

Hau, hau, hau.

Usiłuje ją ugryźć w tydkę.

MAGDA

Boże, co ja mam robić. Ja nigdy nie byłam w takiej sytuacji!

BABCIA

Nie przestaje szczekać.

MAGDA

Wpada w coraz większy popłoch

Bądź sobą. Błagam. Bądź moją kochaną babcią. Bądź człowiekiem. Bądź babcią. Wiesz przecież, jak bardzo cię kocham.

BABCIA

Zaczyna się śmiać. Wstaje z kolan.

MAGDA

Jesteś wstrętna. Jak mogłaś mi to zrobić? Jesteś naprawdę okropna.

BABCIA

Za dużo zdań, na mój gust, zaczyna się od „jesteś”. Jesteś wstrętna, jesteś taka, owaka...

MAGDA

No i co z tego?

BABCIA

Czuje, że lody nie zostały przełamane, a wręcz przeciwnie....Siedzi chwilę w całkowitym milczeniu.

Inna rzecz...że twój świat nie jest taki prosty jak na przykład świat mojej mamy. Czułam się przy niej bezpiecznie. Ona wszystko miała zaplanowane, poukładane. Wszystko na swoim miejscu. Pracowała ciężko, nawet chleb sama piekła. A w niedzielę, ubierała się ładnie i szła do kościoła.

MAGDA

Sama piekła? A po co?

BABCIA

A ja? Od dziecka wiedziałam, że zostanę aktorką.

Podchodzi do lustra.

Godzinami patrzyłam w lustro i słuchałam, co do mnie mówi. Spróbuj.

Magda nieśmiało podchodzi do lustra

Popatrz na tę dziewczynę.

LUSTRO

Jesteś głupia i brzydka.

MAGDA

Słyszysz...

BABCIA

Mówi? To twój lęk.. To twoje własne myśli.

MAGDA

To straszne.

Chowa się, jak dziecko, jak dawniej w ramiona babci.

Mnie się czasami żyć nie chce. Dlaczego mam taki głupkowaty dom, dlaczego mam takie głupkowane życie? Ja nie chcę tak żyć. Nie chcę chodzić do zwykłej pracy, nie chcę robić tego, co mi każą, nie chcę robić tego, co wszyscy robią. Dlaczego ja mam się dostosować?

LUSTRO

Jak ci nie wstyd?

BABCIA

To mi przypomina moją historię...Tego nie mówiłam jeszcze nikomu...

LUSTRO

Zaczynasz być nudna...

BABCIA

Szuka słów...

To było zaraz po tym jak przyjechałam do miasta. Wszystko tu było wielkie i takie ... „lepsze”. Mieszkałam z koleżanką na stacji. Poznałam chłopaka. Okłamałam go, że jestem studentką. Był ode mnie starszy. Biegaliśmy na imprezy. Zauważyłam, że picie wódki dobrze mi idzie. Tak, tak...Byłam dumna z siebie. Hałasowaliśmy, a ja najgłośniej. Żeby przypadkiem nikt nie zauważył, jak bardzo jestem nieśmiała.

MAGDA

Babciu...

LUSTRO

No widzisz, co narobiłaś? Idiotko.

MAGDA

I jak się to skończyło?

BABCIA

Marnie. Pewnej nocy. Po takiej jak to się kiedyś mówiło „prywatce”...

LUSTRO

Daj spokój, to jeszcze dziecko, milcz.

BABCIA

Położyłam się spać na stole, przykryłam się obrusem. Coś mnie jednak wybiło z drzemki. Mój ukochany i moja najlepsza koleżanka całowali się wniebowzięci .Trzasnęłam drzwiami. Chciałam się zabić... Ich zabić.. O mało nie wpakowałam się pod tramwaj..

MAGDA

I co zrobiłaś?

BABCIA

Musiałam komuś powiedzieć o tym. Wpadłam na zwariowany pomysł i pojechałam, na gapę, do Warszawy..

LUSTRO

Kompromitujesz się.

BABCIA

Jakimś cudem odszukałam moją ulubioną aktorkę. „Ona musi mnie wysłuchać, ona jest taka dobra”. Czekałam pod teatrem, serce waliło mi jak oszalałe. Wreszcie stanęłam przed nią i... nie mogłam wykszusić słowa... Ona... wyszła mi naprzeciw „chodzi o bilety? Nie? Aha o spotkanie w szkole.” .. bla, bla , bla, kazała dzwonić do teatru, podała cenę i w pośpiechu oddaliła się...

MAGDA

A to świnią.

BABCIA

Stałam jak osłupiała na chodniku. Ona w pewnym momencie odwróciła się... Nawet chyba kilka kroków zrobiła w moją stronę i powiedziała „zaryzykuj, uda ci się”. No...która godzina? Zagadałyśmy się a ty masz iść do szkoły...

MAGDA

I tak nie zdam. To jest pewne.

BABCIA

Pewne jest tylko to, że któregoś dnia... każdy z nas umrze... No.. może jeszcze coś...

MAGDA

Co?

BABCIA

Pewne jest to, że cię bardzo kocham.

MAGDA

Jest zaskoczona i wzruszona, nie bardzo wie, co ma powiedzieć.

SCENA 4

Inna pora dnia. Wchodzi mama, siatki z zakupami, wszystko, jak co dzień.

MAMA

Magda. Mamo, gdzie ty jesteś. Mamo. Prosiłam cię, żebyś nie zmywała. Prosiłam cię, żebyś niczego nie robiła.

BABCIA

Zjawia się ze słuchawkami na uszach.

MAMA

Czy mama oszalała? Magda tego bardzo nie lubi.

BABCIA

Sama mi dała.

MAMA

Przecież tego nie da się słuchać...

BABCIA

Chcesz się porozumieć z własnym dzieckiem?

MAMA

Przecież to jasne.

BABCIA

To czasami posłuchaj.

MAMA

Nie pouczaj mnie, mamo. I proszę, żebyś nie dotykała zlewu. Jesteś tutaj gościem. To mój dom.

BABCIA

To Magda pozmywała.

MAMA

Przecież ona ma się uczyć.

BABCIA

Zrobiła coś, podziękuj.

MAMA

Nie pouczaj mnie mamo. Ona ma tragiczną sytuację w szkole, ona tylko marzy o niebieskich migdałach.

BABCIA

Zakłada słuchawki na uszy, zaczyna rapować – delikatnie.

Wchodzi ojciec. Rozkłada się przy swoim stanowisku przy stole, rozkłada gazetę, patrzy na babcię, która „nic nie słyszy”, tanecznym krokiem miksuje się z placu boju.

OJCIEC

Ona jej miała pilnować.

MAMA

Tylko nie „ona”. Przecież wiesz, jaka Magda jest trudna. Trzeba jakoś do niej dotrzeć.

OJCIEC

Dzwoniła do mnie dyrektorka.

MAMA

Po co?

OJCIEC

Magda... Magda zadaje się z jakimś... narkomanem.

MAMA

O Boże.

OJCIEC

To jeszcze nie koniec. Prawdopodobnie nie zda matury...

MAMA

Jak to?

OJCIEC

Zawsze mówiłem, że skończy na ulicy. Zawsze to powtarzałem. Moje święte słowa dzisiaj się sprawdzają.

MAMA

Gdyby miała normalny dom, to może byłaby inna.

OJCIEC

Normalny, czyli jaki?

MAMA

Nie taki jak tutaj.

OJCIEC

I chcesz powiedzieć, że to wszystko moja wina? Czy nie wystarczy to, że haruję na te wasze ciuchy, na te wasze telefony, nie wystarczy, że płacę wszystkie rachunki, i to jest ta wasza wdzięczność.

MAMA

Moja praca to się już nie liczy?

Mogliby tak rzucać przed siebie urywane zdania, ale niespodziewanie weszła Magda.

OJCIEC

Gdzie byłaś?

MAGDA

...

OJCIEC

Kłamiesz.

MAGDA

Jeśli wiesz lepiej, to po co pytasz?

MAMA

Magda, nie bądź bezczelna. Nie odpowiadaj ojcu. I co to za narkoman w twoim życiu?

MAGDA

Kto wam nagadał takich bzdur, jaki narkoman? Zawsze jesteście razem przeciwko mnie. Jacy wy jesteście zgodni. To wasza wina, że mi się nic nie udaje, wam mogę za wszystko podziękować.

LUSTRO

Zjawia się jak na zawołanie. Ona ma rację, co to za rodzina. Ona ma rację. Nigdy nic dobrego... Dno...

OJCIEC

To nie ma nic do rzeczy.

MAMA

Ty nas do grobu wpędzisz.

MAGDA

Jeszcze nie jest powiedziane, kto kogo...

MAMA

Magda, jak nie pójdziesz jutro do szkoły, koniec. Zawodówka. Koniec. Wyuczysz się zawodu i do roboty.

OJCIEC

W zawodówce trzeba coś umieć. Ona przecież nic nie umie robić. Wyręczałaś ją we wszystkim.

MAMA

Milcz...

MAGDA

Będziecie żałować, jeszcze będziecie tego wszystkiego żałować. *Wybiega. Lustro za nią.*

OJCIEC

I co na to twoja mamusia?

MAMA

To był twój pomysł, żeby ją sprowadzić.

OJCIEC

Jak zwykle mi coś wmawiasz.

W pełnym wrogości milczeniu zajmują swoje „stanowiska”

SCENA 6

Poranek, babcia wykonuje jakieś ćwiczenia gimnastyczne..

BABCIA

Magda! Magda! Mam dopilnować, żebyś wyszła do szkoły

MAGDA

Zjawia się w piżamie, zaspana.

BABCIA

Myślałam, że jesteś gotowa.

MAGDA

Babciu, ja nie mam po co iść do szkoły. Z matmy pała, z fizy pała z chemii pała.

BABCIA

No to co, że pała, raz pała raz nie pała.

MAGDA

Zawsze pała.

BABCIA

No, idź, idź...

MAGDA

Dziś tak zimno...

BABCIA

Rozważam...taką propozycję...Dziś, wyjątkowo, zostaniesz w domu na moją odpowiedzialność i spróbujemy zrobić coś...szczególnego.

MAGDA

Dobrze.

BABCIA

Jak byłaś mała, mówiłaś, że będziesz aktorką.

MAGDA

Ja? Z takimi nogami?

BABCIA

Chciałaś, czy nie?

MAGDA

Chciałam...

BABCIA

No to graj.

MAGDA

Grać? Co mam grać i po co?

BABCIA

To idź do szkoły.

MAGDA

Nie, nie...Mogę grać.

BABCIA

No to siadaj przy stole. Nie tak. Załóż nogę na nogę. Weź do ręki gazetę.

MAGDA

Wykonała zadanie zadziwiająco precyzyjnie. Nawet zgarbiła się tak samo jak ojciec.

BABCIA

Możesz się jeszcze troszeczkę bardziej zgarbić. O! A teraz...Jakie myśli napływają ci do głowy?

MAGDA

Jesteś do niczego. Wszystko na nic. Żadnej perspektywy. Zgnijesz w tej nudnej pracy... Jesteś zwykłym dupkiem. Pantoflem. I tak do końca życia. Wszyscy się z ciebie śmieją. Nikt cię nie szanuje... *milknie przerażona tym, co powiedziała.*

BABCIA

No. Nieźle. Może teraz zechcesz przejść do zlewu.?

MAGDA

Podchodzi, Lustro już tam jest. Powoli, odkręca wodę, zabiera się do zmywania. Po chwili ciszy wyrzuca z siebie potok słów. Jesteś żadna, rozumiesz, żadna. Życie ci upłynie przy tym zlewie. Wszystko za nich robisz, nie umiesz się powstrzymać od tego usługiwania. Miałaś urodę, miałaś możliwości i gdzie to wszystko? Z niczym sobie nie radzisz. Żyjesz? To nie jest życie. To wegetacja.

Magda ucieka wręcz.

I to ma być życie? Magda idzie do swojego pokoju przynosi teczkę, rozkłada zeszyty.

Matematyka. Fizyka. Chemia. Nic z tego nie rozumiem. Jestem brzydka, gruba, nikt mnie nie chce. *Zwraca się bezpośrednio do babci* Ja wiecznie jestem nie w porządku. Wiecznie coś zawalam. Chciałabym chociaż raz z czystym sumieniem usiąść przed telewizorem i pobawić się pilotem.

LUSTRO

Magda zostaw! Wszystko wykorzystają przeciwko tobie!

MAGDA

Cholera! Powiem, powiem ci wszystko. *Zaczyna, szybko jak katarynka, w obawie, że jak przestanie, to już nic więcej nie powie, albo coś strasznego się stanie.* To nie jest tak, jak wszyscy myślą. On mnie wcale nie chce. To ja do niego dzwonię, to ja nie mogę się powstrzymać, żeby tam nie łązić. „Nie zakochuj się we mnie dziewczyno, szkoda cię dla kogoś takiego jak ja”. On jest tak naprawdę bardzo uzdolniony. Teraz pracuje nad taką mieszanką, chce poznać inne stany świadomości. Chcesz spróbować?

Magda wychodzi do swojego pokoju.

LUSTRO

Do babci Powiedz jej, natychmiast jej powiedz, że facet potrzebuje profesjonalnej pomocy! Powiedz jej, że z tym swoim sercem na dłoni pójdzie w bagno a jak się opamięta będzie za późno! Na co czekasz...

MAGDA

Sama nie bardzo rozumie, co nią w tej chwili kieruje. Przynosi tajemniczy flakonik..

Powąchaj.

BABCIA

Co to jest?

MAGDA

Dokładnie nie wiem. Spróbuj.

BABCIA

Bierze do ręki flakonik....

LUSTRO

Powąchaj, co ci szkodzi. Inaczej ona cię odrzuci, wyśmieje... To jedyna szansa, żeby mieć z nią wspólny język. Wyrzgasz się w kiblu i będzie po wszystkim. No...

BABCIA

... Nie Magda, nie zrobię tego.

MAGDA

Dlaczego ?

BABCIA

Jest głęboko zakłopotana. Nie byłabym s o b ą.

MAGDA

A co to znaczy być sobą?

BABCIA

Milczy przez chwilę.

*Niespodziewanie drzwi się otwierają, wpada zdyszany **Ojciec**.*

OJCIEC

Nie. Nie. Nie. Nie. Ty do poprawczaka. A mamusia ... do domu spokojnej starości.

BABCIA

Słucham?

OJCIEC

Haruję od świtu do nocy. Zęby mi z tego zmęczenia zaczynają wypadać. A moje dziecko, moje jedyne dziecko uparło się i z całą determinacją spada na dno.

MAGDA

Na jakie dno, tato. Głowa mnie bolała, nie mogłam dziś iść do szkoły. Jutro pójdę...

OJCIEC

Milcz i wyjdź...

MAGDA

Ale tato... *na centralnym miejscu stoi fioletowy flakonik. Trzeba go jakoś usunąć...*

OJCIEC

Powiedziałem wyjdź.

Magda niechętnie wychodzi. Usiłuje jednak podsłuchiwać. No więc. Co teściowa ma mi do powiedzenia.

BABCIA

Jak to raczyłeś ująć... Teściowa ...

OJCIEC

Teściowa jak zwykle żarty sobie stroi. A sprawa jest bardzo poważna i teściowa o tym wie. Ona jest arogancka, ona jest głupia ona jest niemożliwa jak jej matka. Ja w jej wieku...

BABCIA

Zapomniał wół...

OJCIEC

Co teściowa sugeruje...

BABCIA

Coś jej się rzeczywiście przypomniało komicznego. Ha. Ha. Czy to przypadkiem nie ty siedziałeś pewnego poranka w piaskownicy pod moim domem? Zupełnie pijany?

OJCIEC

Mamo, to są zwyczajne błędy młodości. To, co innego...
Skończyłem studia...

BABCIA

A co robiłeś na stole na moim srebrnym weselu? Ha.
Wbiega Magda.

MAGDA

No powiedz, powiedz, co robiłeś na stole, na srebrnym weselu babci?

OJCIEC

Tańczyłem. Jak ty wyglądasz jesteś rozczochrana jak wiedźma.

BABCIA

Na stole.

MAGDA

Tata tańczył na stole. Ludzie, mój tata tańczył na stole.

OJCIEC

Głośniej.

MAGDA

Ludzie, posłuchajcie. Mój tata na srebrnym weselu mojej babci i mojego świętej pamięci ... *Ojciec zasłania jej usta dłonią. W tym czasie zjawia się Mama. Wszyscy zaczynają na raz do siebie wrzeszczeć.*

MAMA

Co tu się dzieje?! Co wy tu wszyscy robicie?

OJCIEC

A ty co tu robisz?

MAMA

Przyszedłam sprawdzić, czy Magda jest w szkole.

OJCIEC

Mogłaś się nie fatygować. To było do przewidzenia.

MAGDA

Co było do przewidzenia? Każdego może rozboleć głowa. Źle się czułam, babcia może zaświadczyć. Nie byłam w stanie iść do szkoły.

OJCIEC

Wczoraj też nie byłaś w stanie. I dziwnym trafem od miesiąca też nie byłaś w stanie

MAGDA

Wpada w histerię. To wszystko przez was. Przez was. Moje koleżanki, które mają normalne rodziny dobrze się uczą. Ja nie wytrzymam, ja już dłużej nie wytrzymam.

OJCIEC

Patrz, patrz, twoja szkoła.

MAMA

Żałuję, że ciebie spotkałam. Gdzie ja miałam oczy? Moje biedne dziecko.

OJCIEC

Biedne dziecko, biedne dziecko, sama jesteś biedne dziecko. Zostawię cię, zobaczysz, że cię zostawię. *Magda zanosí się coraz większym szlochem...*

MAMA

A wynoś się, wynoś się w jednej sekundzie. Nikt tu po tobie nie będzie płakał... *zamaszystym ruchem wzięła gazety ze stołu. Fioletowy flakonik potoczył się i pękł. Reakcja jaką wywoła jest natychmiastowa.*

Zabierz swoje gazetki. Wszystkie! Co tu tak śmierdzi?

OJCIEC

Nagle. .Jak mi dobrzeeee *zaczyna tańczyć* Dżez baba riba, dżez ribi baba coca cola dżez *coraz głośniej, w kółko uporczywie...* *Mama w drodze do kuchni upadła, coś krzyczy, że jej słabo, potem nagle zaczyna się śmiać.*

MAGDA

Halo, Gary...Wylało się twoje... Co pułk wojska? Tu nie ma pułku wojska. Nie. Nie ma wojska. Nie mogę wytruć pułku wojska. Co?..

Wchodzi LUSTRO

LUSTRO

Magda. Zabiłaś ich. Podchodzi kolejno do babci, której głowa spadła w sennym jakimś odrętwieniu, do ojca, do matki. To koniec. To już śmierć. Za chwilę was nie będzie.. Magda stoi jak w hipnozie niezdolna do jakiegokolwiek ruchu, nie wiemy czy rozumie, co się stało. Ojciec czołga się w stronę mamy.

.....

GARY

Coś ty narobiła?! Szarpie Magdę. Otwórz okno! Coś ty narobiła?

Usiłuje bezskutecznie coś zrobić w tym chaosie.

GARY

Zatrucie gazem. Osiedle Teatralne 3/7.

LUSTRO

Spadaj. Dadzą sobie radę. Muszą sobie dać radę...Spadaj....

Koniec aktu I

AKT II

SCENA 7

Plebania. Ojciec Leon, wchodzi Gary, dyskretnie wieszka sutannę.

OJCIEC LEON

Skosiłeś trawnik?

GARY

Nie było prądu, proszę pana.

OJCIEC LEON

Możesz, oczywiście mówić do mnie „proszę pana”. Czy wiesz, jak się zwracać do zakonnika?

GARY

Wiem.

OJCIEC LEON

Pewnie nie wiesz, dlaczego cię nie było, pewnie nie wiesz, że ukradli kosiarkę.

GARY

Miałem ważny telefon...

OJCIEC LEON

...

GARY

...

OJCIEC LEON

Rozumiem, że ci przykro...

GARY

Spojrzał w oczy tego człowieka, w których nie było gniewu.

OJCIEC LEON

Będziesz musiał zapłacić.

GARY

Ale ja...

OJCIEC LEON

Opracujesz.

GARY

Co mam robić?

OJCIEC LEON

A co potrafisz?

GARY

Dużo.

OJCIEC LEON

Możesz myć podłogi.

GARY

Ale czym? Gary rozgląda się, bierze ręcznik, który akurat wisi na wieszaku, przynosi jakieś wiadro i zaczyna myć podłogę.

OJCIEC LEON

Ale czym, ale jak...Schyla się i zabiera mu szmatę. Nie tak, nie rozlewaj! Ciągną przez chwilę, każdy w swoją stronę. Szmata rozdarła się. Ojca Leona serdecznie ta sytuacja rozbawiła. Teraz to nas siostra Teresa wykrzyczy.

GARY

Mogę dla ojca coś zdobyć.

OJCIEC LEON

Co na przykład?

GARY

Jakiś fajny świecznik...

OJCIEC LEON

...

GARY

Co? Znowu coś powiedziałem nie tak? Ojciec Leon tylko ocenia. A co Ojciec Leon może wiedzieć o moim życiu? Ojciec Leon myśli, że to łatwo być nikim, tak? Budzić się rano i nie wiedzieć po co?

OJCIEC LEON

Bierzesz...

GARY

...Nie...Ja?...Niby jak?...

OJCIEC LEON

Taki miły chłopak...

GARY

„Miły chłopak”, „miły chłopak”. „ Jaki miły chłopczyk”. Wszystko mi uchodzi na sucho.

OJCIEC LEON

Rodzice ci chyba nie pobbłażają?

GARY

Nie ma rodziców! Mama siedzi w więzieniu! *Pauza....* Znęcał się nad nią, wszyscy to potwierdzili.

OJCIEC LEON

Masz gdzie mieszkać?

GARY

Mam.

OJCIEC LEON

Masz tu kogoś, mam na myśli przyjaciół, dziewczynę.

GARY

Cały koszmar w rodzinie Magdy stanął mu teraz przed oczami.

OJCIEC LEON

Nie musisz mówić, jeśli to dla ciebie przykre.

GARY

Ona nie chodzi do szkoły, bo starzy się kłóć. Bo starzy jej nie puszczają w nocy z domu, bo starzy to, starzy tamto. Co ja bym dał, żeby mnie ktoś tak chwycił za gębę. Gdyby mnie ktoś tak strzelił raz a porządnie i powiedział: ma być tak i koniec! Może by ze mnie coś było.

LUSTRO

Zjawia się jak na zawołanie. Zbłąźniłeś się.

GARY

Niegrzecznie. Dobra. Idę załatwić kosę, skoszę ten trawniczek. A kosiarkę znajdę. Nawet lepszą. *Wybiega*

LUSTRO

Nic nie poradzisz. Nic nie zmienisz. Nie łudź się! A mamusia też może pewnego dnia nie wytrzymać!!!

OJCIEC LEON

Milcz! Skierować myśli na inne tory. Bo zwariuję. *Zaczyna się modlić.* Boże zmiłuj się nad losem tego biednego chłopaka. *Jego serce załapała nagle fala nieprzyjemnych wspomnień.* Boże spraw...żeby ten, który mi dał życie *głos mu się załamuje* wytrzeźwiał... Miej w opiece mamę...

SCENA 8

Wchodzi **Gary**.

GARY

Sama jesteś?

MAGDA

Co ty tu robisz?!

GARY

Przyszędłem na herbatę. *Po chwili wybuchu...* Magda, coś ty narobiła?

MAGDA

O co ci chodzi?

GARY

Powiedziałem ci wyraźnie, że to jest trucizna. Tru- ciz-na ! Co z nimi?

MAGDA

Babcia jest w szpitalu.

GARY

No to po mnie.

MAGDA

Nic nie powiedziałam o tym. Wmówiłam im, że wylała się farba od malowania garażu.

GARY

I co? Uwierzyli?

MAGDA

Uwierzyli. Nic nie pamiętają.

GARY

Przez ten twój telefon straciłem pracę.

MAGDA

Ja do ciebie nie dzwoniłam.

GARY

Magda... Dobrze się czujesz?

MAGDA

Co ci do tego?

GARY

Wiesz co? Ty jesteś chora. Chora!

MAGDA

Zanosi się płaczem.

GARY

Przestań uważać się nad sobą. Masz wszystko, dom, matkę, ojca. Śpierz spokojnie. Wszystko, co ci grozi to pała w szkole. *Zaczyna potrząsać Magdą* Doceń to i ciesz się z tego wszystkiego. Dlaczego leżesz za mną w to gówno.

MAGDA

Gary... Ja nie jestem taka jak myślisz... Moi starzy się nienawidzą. Chętnie by się pozabijali... *zakrywa dłońią usta.* Mnie też nienawidzą.

GARY

Wychodzi.

MAGDA

Gary...Nic na to nie poradzę, że ciebie Kocham a ich nie.

SCENA 9

Mieszkanie Magdy. Magda leży skulona. Lustro, czyli jej strach, trzyma ją w ramionach, niedbale, tak, że Magda w każdej chwili może wysunąć się i upaść.

Po pokoju w jakiś absurdalny sposób przechadzają się, jak na przystanku tramwajowym, bez kontaktu ze sobą nawzajem:

MAMA, BABCIA, OJCIEC, GARY I OJCIEC LEON

OJCIEC

Wyrodna córka.

MAMA

Egoistka.

BABCIA

Miła, owszem, jak jej na czymś zależy.

GARY

Egzaltowana idiotka...

OJCIEC

Wiecznie zajęta sobą jak matka..

OJCIEC LEON

Okłamałaś mnie, córko...

BABCIA

Żaden chłopiec cię nie będzie szanował...

OJCIEC

Żałuję, że nie mam syna.

OJCIEC LEON

Bez Boga jesteś sama na tym świecie jak palec...

GARY

Jeśli chcesz wiedzieć to mogę mieć każdą... Jolkę też...

LUSTRO

Widzisz jak cię kochają?

MAGDA

*Zrywa się energicznie. Dość. Słyszysz? Dość. Dostyc.
Jak w gorączce, wyciąga swoje zeszyty, notatki, papiery.*

MAGDA

Bierze podręcznik, otwiera na chybił trafił i czyta.

LUSTRO

Zachoruj.

MAGDA

Czyta.

LUSTRO

Wyjedź stad!

MAGDA

Czyta.

LUSTRO

Zaczniesz jutro...

MAGDA

Czyta.

LUSTRO

Sorry, nie to nie...

Wchodzą rodzice. Są mile zaskoczeni widząc Magdę nad lekcjami. Mama delikatnie podchodzi, głaszcząc ją po głowie jak dawniej.

MAMA

Z babcią w porządku. Nie przeszkadzaj sobie...To farba z garażu, którą tata u ruskich kupił...

MAGDA

Mamo...

MAMA

Zrobić ci kanapkę?

OJCIEC

Wchodzi. Skąd mogłem wiedzieć, że to trucizna.

MAMA

Mogłeś nas pozabijać.

OJCIEC

Jak już postanowiłaś się uczyć, to się ucz.

MAGDA

Idę do swojego pokoju.

MAMA

Słuchać muzyki?

MAGDA

Mamo, czy ty możesz mi chociaż raz zaufać?

Wychodzi.

MAMA

Co ją nagle napadło?

OJCIEC

Nie uczy się, źle. Uczy się, też źle...

MAMA

Ostentacyjnie sprząta stół. Ale za późno.

SCENA 9

*Plebania. **Ojciec Leon** zatroskany usiłuje się czymś zająć...*

*Wchodzi **Gary**.*

OJCIEC LEON

Doceniam to, że skosiłeś trawnik. Doceniam twoją wolę, ale wybacz to nie jest nasza kosiarka.

GARY

Jak to? Przecież ta jest lepsza.

OJCIEC LEON

Odniesiesz te kosiarkę tam, gdzie ona powinna być.

GARY

Nigdy.

OJCIEC LEON

Patrzy, nic nie mówi, w jego spojrzeniu jest troska a jednocześnie stanowczość.

Czy ty wiesz Gary, tak zdaje się na ciebie mówią, że można swoje własne życie zmarnować.

GARY

Co ojcu do tego? To jest moje życie.

OJCIEC LEON

Wiem, że ci ciężko .Bogu spodobało się akurat tak nas doświadczyć...

GARY

Ojciec Leon to ma dobrze, ma tego swojego Boga ...

OJCIEC LEON

...każdy ma...

GARY

Co to za Bóg, który pozwala mojej matce gnić w więzieniu. Co to za Bóg, który pozwala, żeby ludzie się zabijali. Żeby pili na umór.

LUSTRO

Wymiękasz.

OJCIEC LEON

Bóg, powiadasz... To ja powinienem w takim razie oddać sprawę w ręce policji. Powinienem skierować ciebie na leczenie. Powinienem użyć siły, żeby wyprostować twoje ścieżki...
Odnieś w pierwszym rzędzie kosiarkę.

GARY

Nie mogę.

OJCIEC LEON

To muszę zadzwonić na policję. *W tym akurat momencie zadzwonił telefon.* Halo...Mów wolniej i wyraźniej młoda damo, bo ja nic z tego nie rozumiem.
Gary, to jak zwykle, do ciebie...

GARY

Halo. Magda... Gdzie jesteś? Wszędzie cię szukałem. Gdzie? Czyś ty zwariowała?! Nie odkładaj słuchawki. Halo...Halo...
Wybiega, wraca. Może mi Ojciec stówę pożyczyć?

OJCIEC LEON

Zaskoczony, patrzy na zdesperowaną twarz Garego...

GARY

Błagam.

OJCIEC LEON

Wyciąga pieniądze...

GARY

Dzięki.. wybiega.

SCENA 10

*Mieszkanie Magdy. Siedzą bez słowa. **Babcia** robi na drutach. **Mama** czyta książkę. **Tata** bawi się pilotem*

MAMA

Dyskretnie wygląda przez okno.

Przestań bawić się tym cholernym pilotem.

LUSTRO

To twoja wina.

Cisza. Narastające napięcie.

OJCIEC

Przecież wyłączyłem dźwięk.

MAMA

Mogła zadzwonić.

OJCIEC

...Ale nie zadzwoniła...

Cisza. Mama oczywiście nie czyta, ojciec nie może się skupić na oglądaniu TV, a babci raczej nie idzie robota na drutach...

MAMA

Mówię ci przestań.

LUSTRO

Nie umiałeś z nią postępować, twoja wina.

OJCIEC

Nie wystarczy, że tyram, że pieniądze do domu przynoszę? Od razu mówiłem, zadzwonić na policję.

MAMA

To wszystko przez ciebie, kto jej bez przerwy powtarzał: „nie zdasz - nie wracaj do domu”... *dzwoni ...* Halo. Policja? Proszę pana, nasza córka nie wróciła do domu. Proszę pana.. niech pan coś zrobi, to nasze jedyne dziecko. Jak pan tak może mówić. To zrozumiałe, że jestem zdenerwowana.

OJCIEC

Wrywa słuchawkę. Jestem ojcem ...Tak, ojcem. Tak, ze szkoły. No to co z tego? Ja przecież płacę podatki, pan musi odszukać moje dziecko. Zróbcie coś.

MAMA

Co powiedział?

OJCIEC

Daj mi święty spokój.

MAMA

Zadzwonię jeszcze raz.

OJCIEC

Nic nie powiedział. Jakieś bzdury, że niby ja moje dziecko straszylem.

BABCIA

Podałś nazwisko?

OJCIEC

Teściowa może iść spać. Teściowa ma gdzieś los mojego dziecka.

LUSTRO

Tak, tak. To jej wina

MAMA

A może on jej coś zrobić?

OJCIEC

Kto?

MAMA

Ten ćpun. Zabił moje dziecko.

BABCIA

Spokojnie.

MAMA

A co? Nie czyta mama gazet?

OJCIEC

Trzeba go odszukać, on na pewno coś wie. *Szuka, znajduje notes Magdy, przegląda.* Z kim ona się nie zadaje. Nic dziwnego, że nie ma czasu się uczyć. Jest. Ale tu pisze plebania. Jak byk: Gary-plebania.

BABCIA

No i co? Nie ćpun tylko Ojciec Leon, masz napisane jak byk. Zadzwoić można.

MAMA

O tej porze? Czwarta rano.

OJCIEC

Ja tam nie zadzwonię.

BABCIA

No dobrze, wezmę to na siebie .. *Babcia wychodzi.*

SCENA11

Magda sama Chwiejącym się krokiem usiłuje przesuwać się przed siebie.

MAGDA

Tu...na przód. Nie. To tu jest naprzód. Tu naprzód, albo tu...Na przód czy do tyłu? Krok raz. Jeden, dwa. Nie,nie tu. Tu. Nie. Gdzie? Gdzie do cholery?! Już wiem, tu. Nie...
Gary podchodzi delikatnie jak tylko potrafi.

GARY

Magda, jak ty wyglądasz?

MAGDA

Jeśli ci się nie podobam, to po co przylazłeś aż tutaj?

GARY

Odwiozę cię do domu.

MAGDA

Dom, dom, to nie jest żaden dom. Siedzisz nad książkami - jesteś cacy. Nie siedzisz - nie masz domu. I ja go nie-ma-mm. A ciebie to nie ob-cho-dzi.

GARY

Magda, nie będę teraz z tobą dyskutował, taksówka czeka. Jedziemy.

MAGDA

Nigdy.

GARY

Nie wygłupiaj się. Magda, oni tam na ciebie czekają.

MAGDA

Nawet nie zauważyli, że mnie nie ma.

GARY

Chodź.

MAGDA

Dam sobie radę.

GARY

Tak jak ja?

MAGDA

Ty się niczym nie przejmujesz, dla ciebie wszystko jest proste.

GARY

Coś ci powiem. Moja mama nie zawsze była taka sama jak teraz. Nie zawsze piła, była taką zwykłą pijaczką. Miała normalny dom, tak jak ty. Zaszła w ciążę i uciekła z domu. Tak jak ty, mówiła, że sobie poradzi. Poradziła sobie. Może nie? Wszystko jest dla mnie proste. Może nie? Życie stoi przede mną otworem. Może nie?

Magda, ja ci coś powiem. Albo wsiądziesz ze mną do tej taksówki...

MAGDA

Albo...

GARY

Albo nie.

MAGDA

Dam sobie radę.

GARY

Oddala się.

MAGDA

Wraca z pasją do swojej czynności odmierzania kroków. Tu...do przodu. To tu do przodu. Tu. Mogę zadzwonić do... Mogę nie zadzwonić...Mogę... Mogę, co mi się podoba... tu...tu mogę i tu mogę. Nagle zmienia zdanie. Gary! Gary!!! Poczekaj. Nie wiem, jak się stąd wydostać. Gary!

SCENA 12

Mieszkanie Magdy. Przy stole siedzą Mama, Babcia, Tata i Ojciec Leon. Rozmowa się nie klei. Pełna napięcia cisza.

MAMA

...Co ojciec radzi?

OJCIEC LEON

Ufać.

MAMA

Ojciec przecież wie, co to za chłopak.

OJCIEC LEON

Z jednej strony...on żyje trochę jak zwierzątko, kieruje się emocjami. On mówi „ja chcę” i to mu wystarcza...

OJCIEC

Zupełnie jak nasza Magdusia.

MAMA

Nie przesadzaj.

OJCIEC LEON

A z drugiej strony ...on wydaje się , że on poznał....cenę życia.

Kiedyś, jako młody, początkujący duchowny wysłany byłem do Kenii ... wcześniej myślałem, że wiem, ile warte jest życie. Moja iluzja pękła jak bańka mydlana... w zetknięciu z głodem. .. Gdy wróciłem do Krakowa, w pierwszej chwili poczułem ulgę...cieszyły mnie nawet tramwaje.

LUSTRO

Znowu się płaczesz, powiedz im po prostu.

OJCIEC LEON

Wasza córka...

MAMA

Będzie surowo ukarana.

OJCIEC LEON

Nie o to chodzi. Zdarzyło mi się w szkole, że nie zdałem do kolejnej klasy. Oczywiście bałem się wrócić do domu. Szedłem przed siebie i wiedziałem jedno, że to koniec. I pewnie...byłbym to zrobił. Poszedłem na most. Nagle poczułem, że ktoś za mną stoi. Usłyszałem, jak mówi: emocje

opadną. Jutro. Zobaczysz. Jutro. Odwróciłem się, ale nikogo nie było.

Będę się modlił o taki cud dla waszej córki. *Zaległa ciężka cisza.*

Na mnie już czas.

BABCIA

Odprowadzę Ojca.

OJCIEC LEON

Szczęść Boże.

Siedzą wszyscy w całkowitym milczeniu.

MAMA

Róbmy coś, rusz się. Idź jej szukać.

OJCIEC

Gdzie...

Siedzą w milczeniu. Ojciec już nawet nie bawi się pilotem. Wchodzi Magda, za nią nieśmiało Gary. Przez długą chwilę stoją wszyscy w milczeniu. Magda powoli podchodzi w stronę rodziców.

MAMA

Chce Magdę przytulić. Coś ją jednak powstrzymuje. Przygotuję ci gorącą kąpiel.

OJCIEC

Postawię wodę na herbatę.

LUSTRO

Oni udają, zaraz się zacznie.

MAGDA

Zmierza do wyjścia

GARY

Zatrzymuje ją, ale po chwili puszcza, pokazuje drzwi. Proszę...

MAGDA

Po dłuższej chwili wahania. Może być kawa?

OJCIEC

Jasne, mamy kawę.

GŁOS MAMY

Magda, kąpiel czeka....

LUSTRO

A ja?...

Wyszli, Mama za nią, Magda za nimi, Ojciec z herbatą.

BABCIA

Siadaj, młody człowieku. Zrobimy kolację.

GARY

Dziękuję pani bardzo, nie jestem głodny.

BABCIA

Ale gorącej herbaty z malinami się napijesz?

A jak ty masz właściwie na imię?

GARY

Mateusz...

LUSTRO

To nie jest miejsce dla ciebie.

GARY

Bez pożegnania wychodzi.

BABCIA

Staje przed lustrem, jest poważna.

LUSTRO

Ile razy świat ci się zawalił? Trzy, pięć, tysiąc?

BABCIA

I jakie to ma dziś znaczenie.

Wchodzi Mama,

MAMA

Nie położyłaś się jeszcze?

BABCIA

Nie.

MAMA

Podać ci herbaty?

MAGDA

Dlaczego nic nie mówicie? Ja chciałam ją zdać. Rozumiecie? Specjalnie dla was. I dla ciebie babciu. Chciałam zrobić coś wreszcie dla was, żebyście nie musieli się mnie wstydzić. Zawsze tak było. Zawsze chciałam..

Tylko gdzieś tam na dnie, coś sprawiało, zawsze coś....
Rozumiecie?
Chciałam umrzeć.

OJCIEC

Magda, przecież mogłaś ...

MAGDA

Tak, mogłam ...

MAMA

Magda, myśmy nie zdawali sobie sprawy, że jest ci aż tak ciężko. *Po długim milczeniu.*

OJCIEC

Dziecko, ja...my bardzo cię kochamy, bardzo nam na tobie zależy. Chcemy, żebyś w tym domu była szczęśliwa. Ale chyba i my musimy się jeszcze czegoś nauczyć. Spróbujmy sobie pomóc...proszę.

Nastąpiło długie, pełne napięcia milczenie. Magda ze łzami w oczach kiwa głową.

BABCIA

Kochani, spójrzcie, która godzina. Idźcie odpocząć. Jutro też jest dzień.

Babcia i Magda zostają same.

MAGDA

Bardzo jesteś na mnie zła?

BABCIA

Nie, nie jestem na ciebie zła.

Magda milczy.

MAGDA

Babciu ja naprawdę chciałam to zrobić, ale się bałam.

BABCIA

Strach akurat dzisiaj uratował ci życie. Więc czasami jest potrzebny...

LUSTRO

Święte słowa, jeszcze się wam przydam nie raz.

KONIEC

Listopad 2000

